

Sygn. akt I C 370/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Lucyna Szeredy

po rozpoznaniu 7 listopada 2018 r. w J.

sprawy z powództwa Raport Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.
przeciwko M. M.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda Raport Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. na rzecz pozwanej M. M. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

IV. Sygn. akt I C 370/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z 07.11.2018 r.

Powód Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. domagał się zasądzenia od pozwanej M. M. kwoty 2.625,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z 20.06.2017 r. zawartej z (...) S.A. z siedzibą

w W. nabył wierzytelność wobec pozwanej, wynikającą z umowy

o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Podstawę zgłoszonego powództwa stanowią dokumenty księgowe wystawione przez wierzyciela pierwotnego.

Pozwana, w odpowiedzi na pozew, wносиła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

Zarzuciła, że z powodem nie łączyła jej nigdy żadna umowa, a powód nie przedłożył dostatecznych dowodów dla wykazania swej legitymacji procesowej. Zarzuciła także, że nie otrzymała żadnej korespondencji w przedmiocie rzekomej cesji, jak też odnośnie wypowiedzenia umowy, czy wezwania do zapłaty. Wskazała, że pod adresem przy ulicy (...) nie zamieszkuje od 2013 r. przy czym pozwana takiego adresu nigdy nie podawała ani wierzycielowi pierwotnemu, ani tym bardziej powodowi, a z kolei w aneksie przedłożonym przez powoda widnieje adres pozwanej – ul. (...), pod

którym pozwana nigdy nie otrzymała żadnej korespondencji w tej sprawie. Nadto, zdaniem pozwanej roszczenie uległo przedawnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. zawarł 20.06.2017 r. umowę sprzedaży wierzytelności z (...) S.A. z siedzibą w W., mającą za przedmiot szereg wymagalnych wierzytelności pieniężnych dłużników wskazanych w liście wierzytelności, stanowiącej załącznik do umowy (kserokopia wyciągu z umowy sprzedaży wierzytelności – k. 9 - 10).

W wyciągu z elektronicznego załącznika do tej umowy figuruje wierzytelność wobec pozwanej, objęta 4 dokumentami księgowymi. Powołane w treści wyciągu dokumenty księgowe dotyczące zadłużenia opiewają na kwoty 37,86 zł, 100 zł, 1.463,73 zł, 560 zł (dowód: wyciąg z listy dłużników – k. 12v.). Nota księgowa na kwotę 560 zł dotyczy kary umownej za sprzęt (dowód: kopia noty – k.18v), nota księgowa na kwotę 1.463,73 zł dotyczy kary umownej za niedotrzymanie warunków promocji (dowód: kopia noty – k. 19), nota księgowa na kwotę 100 zł dotyczy kary umownej z tytułu niedotrzymania terminu zwrotu sprzętu (dowód: kopia noty – k. 19v.), z kolei należność 38,29 zł obejmuje opłatę abonamentową za luty 2015 wraz z odsetkami (k. 20).

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o powołane w treści uzasadnienia kserokopie dokumentów (ich wyciągi) potwierdzone za zgodność przez występującego w sprawie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, a także niepoświadczone kopie not księgowych, wystawione przez wierzyciela pierwotnego. Przyjmując za podstawę swych ustaleń ww. noty Sąd miał na uwadze, że samo ich wystawienie nie przesądza o zasadności roszczenia powoda. Przy konstruowaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sąd pominął natomiast przedłożoną w sprawie, niepoświadczoną kserokopię aneksu do umowy

o abonament Cyfry + (k. 17v.). Pismo to podlegało ocenie Sądu jako „inny środek dowodowy” (art. 309 k.p.c.), zgodnie z zasadami art. 233 k.p.c. Treść tego pisma naprowadza, że stanowi ono część Umowy o Abonament, zawartej uprzednio przez pozwaną, mając na celu kontynuowanie umowy na zasadach określonych w Umowie o Abonament, Regulaminie Umowy o Abonament i Regulaminie Oferty Promocyjnej Zestawy Promocyjne. Wobec faktu, że żadne z tych dokumentów nie zostały przedłożone przez powoda, sama kopia aneksu umowy była niewystarczająca dla ustalenia zakresu zobowiązania pozwanej wobec operatora. W tym zakresie należało podzielić zarzuty pozwanej, że przedłożony przez powoda „regulamin świadczenia usług” (k. 14 - 17) dotyczy świadczenia usług przez operatora w ujęciu ogólnym, nie odnosząc się do konkretnych promocji oferowanych abonentom, a przy tym nie wskazuje on również okresu swego obowiązywania, co także pozbawia go jakiejkolwiek mocy dowodowej w niniejszym sporze. Odnośnie przedłożonych dokumentów księgowych, Sąd zważył, że nie mogą one stanowić samoistnie podstawy dla uznania, że objęte nimi należności należą się od pozwanej. Nieprzedstawienie dokumentów na okoliczność ustalenia warunków oferty promocyjnej z jakiej skorzystała pozwana uniemożliwia Sądowi weryfikację ujętych w tych dokumentach kwot jako zgodnych z treścią zobowiązania pozwanej. Sam fakt zawarcia umowy nie stanowi zaś domniemania, że pozwana nie uregulowała zobowiązań z tej umowy płynących.

W tym kontekście wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu Rejonowego zgłoszone powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w jakiejkolwiek części.

Nie ulega wątpliwości, iż podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia każdej sprawy cywilnej stanowi materiał procesowy (tzn. fakty i dowody) zebrany

w toku postępowania, o czym przesądza treść art. 316 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c. Zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższe przepisy

stanowią normatywną podstawę zasady kontrydiktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że strona powodowa nie wykazała legitymacji czynnej do wytoczenia przedmiotowego powództwa, co skutkowało musiało rozstrzygnięciem o oddalaniu powództwa. Powód opiera swoje roszczenie na fakcie skutecznego nabycia wymagalnej wierzytelności pieniężnej. Tymczasem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na ustalenie, jakiej treści zobowiązanie pozwanej przeszło na powoda. Nie można bowiem wnioskować o treści zobowiązania pozwanej z samego faktu wystawienia przez operatora not księgowych wobec niej.

Stosownie do art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z powyższym unormowaniem, przelew jest umową, z mocy której wierzyciel-cedent przenosi na nabywcę-cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Umowa ta może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie.

W niniejszej sprawie powód, będąc profesjonalnym podmiotem działającym na rynku windykacji wierzytelności masowych, inicjatywę dowodową w zakresie dochodzonego roszczenia ograniczył do przedłożenia aneksu do Umowy o Abonament – bez jakichkolwiek dalszych dokumentów, do których aneks ten odwołuje się w swej treści – tj. w szczególności regulaminów promocji. Należy zauważyć, że przeważającą część żądania pozwu stanowią należności z tytułu kar umownych (2.123,73 zł). Tymczasem powód nie wykazał w żaden sposób, aby zaktualizowały się warunki do naliczenia takich kar pozwanej. Nie wiadomo bowiem w jakim trybie umowa uległa rozwiązaniu i w jakim czasie. W samym aneksie jest mowa tylko o jednym rodzaju kary umownej w kwocie 299 zł. Żaden z dokumentów księgowych nie opiewa na taką kwotę, a z kolei przedstawiony przez powoda formularz wydania dekodera (k. 18) nie określa, na jakich warunkach pozwana otrzymała dekodery (w jakich okolicznościach była zobowiązana do zwrotu, w jakim terminie).

Wobec zaistniałych braków w materiale dowodowym, same noty księgowe, w których ujęto kary należy uznać za niewystarczające dla uwzględnienia powództwa. Zauważyć wypada, że stosownie do brzmienia art. 57 ust. 6 ustawy z 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2016. (...).t.) w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Ulgę ta jest pomniejszana o jej proporcjonalną wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Należy więc brać pod uwagę wartość ulgi na dzień rozwiązania umowy, a nie na dzień jej podpisania. Zważając, że w materiale dowodowym niniejszej sprawy brak dostatecznych dokumentów na okoliczność warunków umowy, a następnie rozwiązania umowy z abonentem, żądanie kar umownych w kwocie 2.123,73 zł wraz z naliczonymi przez powoda odsetkami nie poddaje się sądowej weryfikacji.

Z kolei, odnosząc się do żądania w zakresie kwoty 38,29 zł z tytułu opłaty abonamentowej, wskazać należy, iż z aneksu (k. 17v.) nie wynika, w jakiej kwocie pozwana była zobowiązana uiszczać comiesięczny abonament, a dodatkowo – roszczenie to jako okresowe – uległo przedawnieniu z upływem 3 lat (art. 118 k.c.), liczonych od daty wymagalności, wskazanej przez operatora nc+ na 18.02.2015 r. (k. 20).

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanej dochodzona pozwem wierzytelność, ani co do zasady, ani co do wysokości. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla

stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Obowiązkowi temu powód nie sprostał.

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w pkt. I wyroku.

Wynik procesu uzasadniał obciążenie powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanej, zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 2 pkt. 3 Rozp. Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.